

de dag 'MIJN MAN WERD IN EEN KNALGEEL PAK GEHESEN'

SARAH WOONT IN BUENOS AIRES EN WAS HOOGZWANGER VAN EEN TWEELING TOEN DE CORONACRISIS BEGON. ZE BE- VIEL TIJDENS EEN VOLLEDIGE LOCKDOWN.

Sarah (38): “Tijdens mijn laatste zwangerschap spook- ten er veel vragen door mijn hoofd. Hoe zou de bevalling gaan? Zou het op de natuurlijke manier lukken? En hoe zou het zijn om na de doodgeboorte van ons dochtertje Norah in april 2019 opnieuw te bevallen? Van twee meisjes dit keer...

Samen met mijn man Nicolaas (41) en kinderen Carmen (11), Zoë (8) en Hugo (5) woonde ik voor mijn werk al een jaar in Buenos Aires toen ik erachter kwam dat ik weer zwanger was. Drie maanden na het verlies van onze Norah. Het was prachtig nieuws, maar ook een emotionele roller- coaster. Norah was na achttien weken zwangerschap plotseling door een infectie overleden in mijn buik, waarna we allemaal heel verdrietig waren. Het was vreselijk om haar te verliezen, maar op een bijzondere manier bracht het ons als gezin nog meer samen. Het was een rauwe periode met veel liefde eromheen. Een wens voor een vijfde kindje was er meteen, zowel bij mij als bij mijn man. Dat Norah was overleden, was pure pech geweest. Daarom besloten we het op zijn beloop te laten en in juli 2019 raakte ik opnieuw zwanger. Tot onze grote verrassing was het een eeneige tweeling.

Ik was heel blij, het voelde als een extra cadeau. Natuurlijk was er ergens op de achtergrond ook wel de angst dat het weer mis kon gaan, maar ik probeerde zo veel mogelijk te genieten. Naarmate mijn zwangerschap vorderde, begon ik me steeds meer te verdiepen in de bevalling. Van mijn kinderen is alleen Norah in Argentinië geboren – en dat was zo'n andere bevalling omdat ze nog niet voldragen was. Ik kon me er dus nog niet echt een voorstelling van maken hoe het met de tweeling zou gaan. De laatste weken van mijn zwangerschap waren loeizwaar. Mijn buik was gigantisch, het was in maart al hoogzomer en we zaten midden in een strenge lockdown vanwege de

DE DAG VAN MIJN LOCKDOWNBEVALLING

coronacrisis. Er waren nog niet eens zoveel besmettingen, maar uit voorzorg moest ieder- een de hele dag thuis blijven. Alleen als je een essentieel beroep had of naar de dokter, supermarkt of apotheek moest, mocht je naar buiten. Kinderen kregen in het weekend één uurtje bewegingsvrijheid buiten de deur. Zelf was ik niet zo bang om besmet te raken. We wonen in een rustige buurt met weinig mensen op straat. Toch stonden er in no time overal checkpoints waar je langs moest als je eropuit ging. Ook ik werd een keer stevig ondervraagd toen ik met mijn dikke buik op weg was naar een controle. Een statige militair hield me staande en vroeg streng waarom ik buiten was. Hoewel ik een bevestiging van mijn afspraak mij me had, voelde het echt een beetje grimmig. Pas nadat ik hem verzekerd had dat ik de maanden daar- voor niet in Europa was geweest, mocht ik verder. Niet echt een geruststellende situatie als je bijna moet bevallen.

Op dinsdag 24 maart

was het zover. Ik was inmiddels 35,5 weken zwanger. Een mooie termijn voor een tweeling, want meestal worden ze vanwege het risico op complicaties met 36 weken gehaald. 's Nachts werd ik wakker met lichte krampen en een beetje bloedverlies. De pijn was heel mild, maar ergens dacht ik wel dat het misschien weeën waren. Daarom belde ik voor de zekerheid de gynaecoloog en om half vier 's nachts moest ik mij samen met mijn man melden bij de privékli- niek waar ik zou bevallen. Hier hadden we bewust voor gekozen. De kwaliteit van de Argentijnse ziekenhuizen is niet al te best en een pri- vékliniek kun je ongeveer vergelijken met een normaal ziekenhuis in Nederland. Bij aankomst moesten we een vragenlijst invullen; of we bijvoorbeeld in Europa waren geweest. Onze vaste oppas lette bij ons thuis op de andere kinderen. Toen de gynaecoloog mij onderzocht, bleek ik al acht centimeter ontsluiting te heb- ben. Acht centimeter! Dat had ik totaal niet verwacht. Ik had geen idee dat ik al zover was, laat staan dat ik al bijna mocht persen.

Snel werden we

naar een verloskamer gebracht waar een heel team klaarstond in bescher- mende pakken, inclusief mondkapjes. Nicolaas werd in een knalgeel desinfectiepak gehesen. Hij hoefde geen mondkapje op, maar vond zijn nieuwe out- fit heel irritant. Ondertussen nam ik grinnikend plaats in bed. Ik had nauwelijks weeën, maar voordat ik het wist had ik na ongeveer een uur volledige ontsluiting. Ik mocht beginnen met persen. Om 5.50 uur werd onze dochter Olympia geboren. Een prachtig meisje van

3,3 kilo dat goed van zich liet horen. Op het moment dat ik haar in mijn armen kreeg was ik zo opgelucht. Zij was er in elk geval. En ze leefde!

De gynaecoloog voelde

dat de tweede baby dwars lag. Zo goed als ze kon probeerde ze haar met elke lichte wee te draaien. Het was geen prettig gevoel en na tijdje riep ik uitge- put van het persen dat ik niet meer kon en een keizer- snede wilde. De gynaecoloog knikte en door de ontlad- ing die ik toen voelde, kreeg ik opeens een grote wee. Onbewust perste ik zo hard mee dat de tweede baby er totaal onverwachts en met een flinke vaart uitkwam. Daar was ze dan, onze dochter Paz, om 6.29 uur. Ze woog 2,9 kilo. Opnieuw voelde ik een grote opluchting toen ook zij in mijn armen lag. Stiekem maakte Nicolaas – nog steeds in zijn gele pak – wat foto's van ons en de meiden samen toen we even alleen waren. Hoewel het vanwege covid niet mocht, had hij zijn telefoon mee naar binnen gesmokkeld.

Omdat de meisjes

zichzelf nog niet goed op tem- peratuur konden houden, moesten we twee nachten in de kliniek blijven. Helaas mochten onze andere kinderen ons door de corona- maatregelen niet bezoeken. Heel jammer, want zij wilden hun nieuwe zusjes natuurlijk erg graag zien. Gelukkig konden we wel videobellen en mocht Nicolaas heen en weer naar huis om ook bij hen te zijn. Wat ik lastig vond, was dat mijn ouders niet naar ons toe konden vliegen. Via Skype hadden we veel contact, maar het was toch niet hetzelfde. Ik miste mijn vader en moeder enorm. Een enkele keer kwamen er wat vrienden uit Buenos Aires bij ons in de tuin langs voor een raambezoek en verder face- timeden we veel met familie.

Sinds een week zijn we weer in Nederland. Niet omdat we ons echt onveilig voelden in Argentinië, maar meer omdat de lockdown daar nog steeds gaande is. Niemand weet hoelang het nog gaat duren en daarom ben ik toch liever hier. Het scheelt dat we ons oude huis nog hebben. Ook de kinderen krijgen voorlopig thuis les, dus ik hoop dat we het met werk zo kunnen regelen dat we hier een tijdje kunnen blijven.

De baby's groeien inmiddels als kool. Ze doen het hartstikke goed en zijn zo schattig samen. We genieten volop van de dames. Dat ik tijdens een volledige lockdown zou bevallen had ik nooit verwacht, maar ik ben heel gelukkig dat ze nu gezond en wel eindelijk bij ons zijn.” □